

היבטים לשוניים בפרשת וארא סט

מילים ש"ו ההיפוך לעתיד הפכה אותן למלרע והוצאתי והצלתי וגאלתי ולקחתי והרביתי ונתתי ואמרתי והפליתי ושמתתי והערתתי ודברתי והדבקתי ובקעת והעמדת והכרתי והפצתי ושבתתי והשבתתי

ו ג וארא: הטעם ברי"ש מלרע.

ו ז לאלהים: האל"ף כלל אינה נשמעת

ו כה פינחס: הנ"ן בשוא נע.

ו כז המדברים: למרות הגעיה המ"ם בשוא נח

ז י ויעשו כן: הטעם נסוג אחור ליו"ד.

ז טו אשר-נהפך: ה"א בשווא נח ודגש קל בפ"ה.

ז טז שלח: יש להקפיד על הדגש בלמ"ד להבדיל בין בניין קל לפיעל ובין עבר לציווי

ז יט ויהיו-דם: געיה ביו"ד הראשונה. והיה דם: טעם נסוג אחור לה"א הראשונה

ז כ ויהפכו: מרכא3 בה"א מורה על העמדה קלה שם, יש לקרא ויהפכו, הפ"א בשוא נע.

ז כב בלטיהם: כאן ולהלן, ח ג ו-ח יד, ללא ה"א בין הלמ"ד לטי"ת, לעיל ז יא בלטיהם.

ז כז בצפרדעים: הצד"י רפויה ובשווא נע.

ח א על-הנהרות: לפי חלק מכתבי היד הדרבן (קדמא או מקל) בעי"ן, לפי כל ספרי תימן, בה"א הראשונה

ח א על-היארים: אין געיה בה"א והשווא ביו"ד נח. והעל: במלעיל.

ח ב הצפרדע: כאן הצד"י דגושה, ובשווא נע.

ח ה ומבתיך: הת"ו בדגש קל

ח ז וסרו: הטעם ברי"ש מלרע.

ח טו אצבע: מלרע

ט ט אבעבעת: עי"ן בשווא נח, ב"ת שלאחריה בדגש קל, יש לקרא אבעבעת.

ט כג ותהלך אש: מרכא בתי"ו, וה"א בחטף פתח, הטעם נסוג לה"א.

ט ל תיראון: הטעם באל"ף מלרע.

הפטרות וארא יחזקאל כח כה – כט כא (תימנים מתחילים בפס' כד):

כח כה ונקדשתתי: הטעם בדל"ת למרות וי"ו ההיפוך

כח כט ג ואמרתי: מלרע. הנני: הנ"ן בשוא נח, וכן בהמשך הפרק. התנים: במ"ם סופית ולא נו"ן.

כט ד והדבקתי: מלרע. בקשקשתי: שי"ן שמאלית, יש לבטא נכונה בעיקר ההוגים תי"ו רפויה כשי"ן שמאלית.

כט ז בתפשים: הת"ו בקמץ קטן. ובהשענם: הבי"ת בשווא נח וגעיה בה"א, יש לקרא וב-ה-שענם. מתנים: המ"ם בקמץ

1 בגליון וארא סח הייתה אריכות על זה.

2 בקורן המילים מוקפות, אבל בידינו ספרים מדויקים יותר

3 מעניין, אע"פ שרו"ה במשפטי הטעמים שלו מביא כלל שיש כאן (במקומות כמו כאן) מרכא תביר באותה תיבה, בחומשים שלו הוא נמנע מלהטעים כך. בתנ"ך קורן הלכו בעקבותיו גם בזה. בנ"ך בהרבה מקומות (אינני יודע אם בכלום) הטעימו אל נכון. וזו אחת התשובות למה אני מעדיף תנכים יותר מדויקים! א.ל.

4 בכ"י לניגוד ובעדות על נוסח כא"צ יש חטף פתח בצד"י, מה שמוכיח ללא ספק כי השוא הוא נע

5 א"ה: אין בזה נפקא מינה למעשה, אנו מעדיפים את ההטעמה הנהוגה בכא"צ. א.ל.

6 בתורה קדומה, בחלק הדקדוק נאמר על כך: "הת"ו בדגש קל, וכן כל לשון בתים שבא בלשון רבים יבואו בדגש קל, זולת ב' שיצאו מן הכלל לדעת בן אשר ובאו בדגש חזק..."

קטן

כט ח אֲדַנִּי יי: לקרוא אֲדַנִּי אֲלֵהִים.

כט ט וְחִרְבָּה: הח"ת בקמץ קטן וכן הדבר בפסוק הבא לְחִרְבוֹת

כט יא תַעֲבֹר-בָּהּ: ב"ת ראשונה בקמץ קטן

כט יב נְשֹׁמוֹת: יש להקפיד על הדגשת המ"ם, לשון שממה ולא נשמה. מְחַרְבוֹת: המ"ם בקמץ רחב, במבטא "ישראל" נקרא כפתח.

כט יד וְהָיוּ שָׁם: טעם נסוג אחור לה"א. שְׁפִלָּה: הפ"א בקמץ, לא שְׁפִלָּה, כן השבר בפסוק הבא.

כט טו וְהִמְעֵטוּתִים: הט"ת, למרות הקושי, בשוא נח.

כט יח נְבוֹכַדְרֶאֶצַּר: בר"ש לא בנו"ן ובמלרע. לֹא-הָיָה לוֹ: טעם נסוג אחור לה"א הראשונה

כט כ אֲשֶׁר-עֲבַד בָּהּ: טעם נסוג אחור לעי"ן וכן הדבר בהמשך הפסוק עָשׂוּ לִי

ראשון של פרשת בא:

י ג לְעֹנֹת: בנין נפעל, לא להחליף עם לְעֹנֹת או לְעֹנֹת.

י ד אִם-מֵאֵן: לתת רווח בין הדבקים.

ט ו וּמְלֹאוֹ: הלמ"ד בשוא נע, לא לקרוא וּמְלוֹ.

י ט בְּצִאֲנָנוּ וּבְבִקְרָנוּ: יש להיזהר על הפרדת התיבות מפני 'הדבקין'. כִּי חַג-ה' לָנוּ: מרכא בתיבה כִּי, טפחא בתיבה חַג-ה'

י יא לֹא כֵן: הכ"ף ברביע לא בגרשיים. מְבַקְשִׁים: הק"ף רפויה בשוא נח. וַיִּגְרָשׁ: הטעם בגימ"ל מלעיל.